

*In het notitieboekje van Ivan staat : “Goed geslapen. 500 meter gestegen in 2 u 15’
Kruiden : engelwortel – thijm – vlier – varens – elshout – ijsterbes – smeerwortel – kastanje.
Goed geklommen, 300 meter in één uur. Technische klim ook goed. Mooie oase met veel
gras en water. Traag afgedaald om de knie te sparen. Samenkomst met Guido, Louis, Jan, Jo
en Ora. Iedereen was tevreden elkaar te zien. Samen gedineerd en afscheid genomen. Een
lekker bord Corsicaanse bonenschotel gegeten. Om 20.00 uur gaan slapen. De tweede
mooiste etappe.”*

Dag 10

Om 04.50 uur uit de veren. Om 06.00 uur vertrekken we. We moeten de rivier oversteken om terug op de GR 20 te komen. Als we, even later, op zowat honderd meter afstand de refuge passeren zien wij onze vier vrienden staan op het terras van de refuge. Zij stonden ons blijkbaar op te wachten en allen zwaaien zij ons uit met beide armen. Ondertussen zingen ze met zijn allen het liedje “Auf Wiedersien”. Een pakkend en ontroerend moment dat mij nog lang zal bij blijven.

Refuge Manganu met onze afscheidnemende vrienden

Een, door de wind misvormde, boom en man

Ook in deze kleine vijver of grote plas zit vis

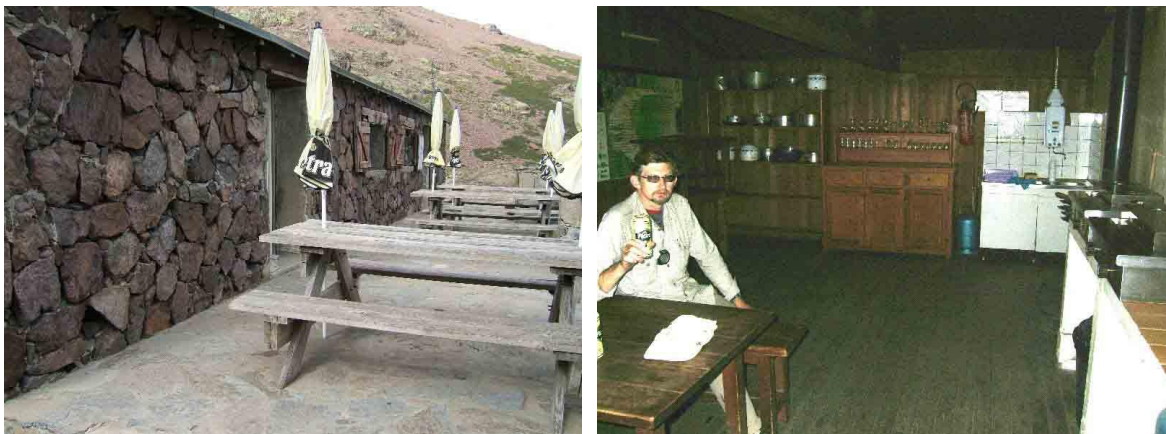
Een half uurtje regen

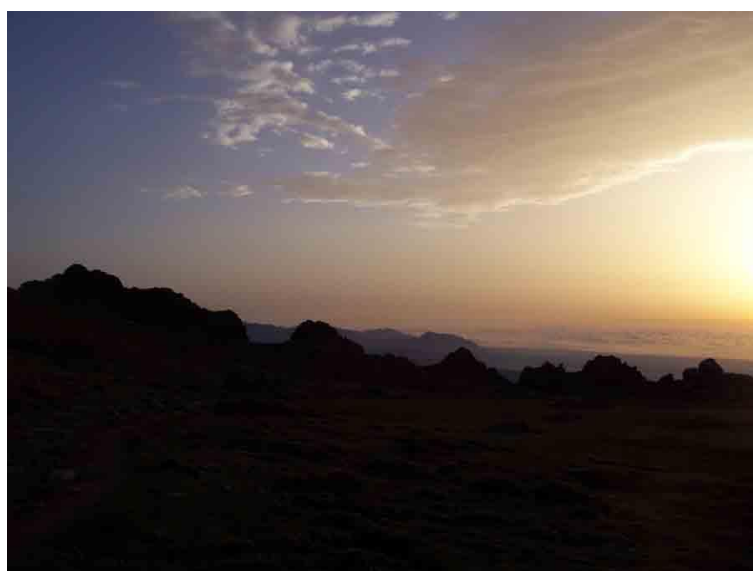
tandhygiëne is ook belangrijk

Er is vandaag veel bewolking en het is niet echt warm. Af en toe zelfs lichte regen. In restaurant "Col de Vergio" hebben we voor het eerst sedert lang, een vleeschotel gegeten. Nadien heb ik mijzelf nog getrakteerd op een Magnum. We hebben er ook wat inkopen

gedaan en zoals altijd, daar waar het kan, bijgetankt. Omstreeks 17.15 uur komen we aan de refuge met de onmogelijke naam “Ciottulu à i Mori.

Refuge Ciottulu à i Mori

De wilde varkens laten hun slaap niet voor ons

Het is een zeer mooie en propere refuge. Er is maar weinig volk, slechts vijf tentjes met het onze erbij. In de refuge slaapt slechts één koppel. De refuge is ook mooi gelegen. Alleen jammer dat er buiten zo een strakke, koude wind staat. We leggen de tent extra vast met zware stenen. We slapen nu immers op de bivak van de hoogst gelegen refuge van Corsica “1.991 meter”. We spreken af dat we morgen iets langer zullen slapen want we hebben twee zware dagen na elkaar gehad en morgen hebben we het kortste traject. Als we ’s avonds in de refuge een glaasje wijn degusteren komt de nogal stille en wat oudere, gardien een babbeltje slaan. We hebben het over het weer en de strakke wind. We zien hem nadenken en plots zegt hij, blijkbaar zonder het zelf te beseffen, dat er enkele weken terug “une personne” dood terug gevonden is in de buurt van zijn refuge. Hij gaf mij de indruk dat hij dit eigenlijk niet wou zeggen. Het was er blijkbaar uit voordat hij het zelf goed en wel besepte. Wij merken ook meteen dat de gardien zijn stem stekt en dat zijn ogen tranerig worden. Ik heb de indruk dat hij dit emotioneel nog niet heeft verwerkt en dat hij blijkbaar met schuldgevoelens zit. Nadat hij zich terug wat heeft herpakt voegt hij er nog aan toe, alsof het hem een troost is : “In de omgeving van de refuge l’Onda, daar waren er twee dodelijke slachtoffers.” Wij stellen er hem dan verder ook geen vragen over en Ivan die net twee glaasjes wijn heeft besteld, zegt tegen de gardien dat hij ook iets mag meedrinken van ons. Hierop wijst de gardien met zijn vinger naar onze glazen en zegt : “Neen, neen, dit is er eentje van mij”. Het lijkt wel alsof hij ons hiermee wenst te bedanken omdat we geen verdere vragen stellen rond het gebeuren van enkele weken terug. Hierop trekt de gardien zich terug in zijn privégedeelte en prevelt nog : “Het is de koude wind die de mensen doodt – en de mensen luisteren niet .” Wij hoeven hieromtrent geen vragen te stellen omdat wij weten op welke manier de meeste mensen omkomen in die situatie. Er breken hevige onweders los en op grote hoogte zakt de temperatuur spectaculair. Het begint te sneeuwen en de GR-tekens en paden verdwijnen onder een laagje sneeuw. Men zoekt het pad naar de hut maar men loopt hopeloos verloren. In de sneeuw zie je al gauw meerdere inkepingen welke lijken op een pad. Als het duister wordt zoekt men wat beschutting. Door de koude en de onderkoeling wordt men heel moe en slaperig. Slapen is echter het laatste dat je in deze omstandigheden mag doen. Als je inslaapt daalt de hartslag en de lichaamstemperatuur met een gewisse doch pijnloze dood tot gevolg. Kom je ooit in zo een situatie terecht begin dan te zingen en met uw armen te zwieren zodat je wakker blijft. Als je partner toch zou dreigen in te slapen geef hem dan wat kletsen in zijn gezicht of schudt hem door elkaar zodanig dat hij niet inslaapt. Heb je een tent en slaapzak bij dan maak je meer kans om te overleven. Je kruipt in je slaapzak en trekt de tent over je heen en zorg er voor dat je droog blijft. In een warme slaapzak mag je wel, zonder enig probleem inslapen. Vervolgens is het wachten op beter weer.....

In het notitieboekje van Ivan staat : “De vlakste etappe tot nu toe. Een mooie maar op het einde een ietwat eentonige wandeling. Look geproefd. Dit wordt vermoedelijk een koude nacht. Minder goede nachtrust. Eenzame hut”

Dag 11

Om 05.45 uur is Ivan wakker. Ivan wakker, ik ook wakker. We nemen rustig onze tijd en vertrekken om 07.00 uur. Doordat we één dag ingehaald hebben zien wij de mensen die samen met ons van zuid naar noord gingen niet meer. We hebben de indruk dat wij nu de enigen zijn die in de richting van het noorden trekken. De strakke koude wind is nog steeds niet gaan liggen. Ik doe zelfs mijn handschoenen aan om het wat aangenamer te hebben. Wij nemen nauwelijks rust door de koude. Nochtans schijnt de zon volop en is er geen bewolking. Een half uurtje voor de refuge ligt de mooie bergerie Valone.

Bergerie Valone

Wij drinken er iets. Men is er al bezig aan de soep en deze ruikt overheerlijk. Wij komen vandaag weer een pak tegenliggers tegen, om en bij de zestig. De refuge Thigjettu heeft een rare vorm.

Refuge Thigjettu

Ze hebben er ook een winkeltje waar werkelijk alles te koop is wat men in de bergen kan gebruiken. De hut haalt zijn water zowat één kilometer verderop aan een bron. De één kilometer lange leiding zorgt er ook voor dat er steeds warm water is, opgewarmd door de zon. Het is heerlijk om nog eens een warme douche te nemen. Ook kunnen we, voor het eerst, onze kledij eens wassen in warm water. Enig nadeel. Ge moet uw dorst lessen met dure blikjes orangina of bier. Deze zijn perfect gekoeld. We hebben zelf ons potje gekookt in de refuge. Geen telefonisch contact met het thuisfront doordat er nergens in de omgeving GSM-bereik is.

In het notitieboekje van Ivan staat : “Koude nacht en ochtend. Korte tocht. Wandeling door een, niet lang geleden, afgebrand bos. Staat nu vol nieuwe dennetjes. Op het einde, korte klim op een snel tempo. In de namiddag gerust. Komt 's anderendaags goed van pas. Zeer goed geslapen.”

Dag 12

Om 04.45 uur zijn we als eerste onze tent aan het afbreken. Het is normaal dat de rest nog wat blijft liggen. Zij hebben vandaag immers een korte dag. In alle stilte vertrekken we om 05.45 uur. Het is warm weer en er is geen wind. Het is nog niet echt dag maar het begint

meteen met een klim en dit gaat toch traag. Men heeft dus alle tijd om rustig zijn weg in het half schemer te zoeken. Juist voor de bocca zien we voor het eerst mouflons. Dit is een kruising tussen een schaap en een geit. Men treft ze enkel aan in het wild in Corsica. Door hun kleur vallen ze niet echt op tussen de stenen. We tellen er ongeveer een twintigtal verspreid in meerdere groepjes.

Als je goed kijkt zie je op deze foto een tiental mouflons

Detail van bovenstaande foto

Nog meer gecamoufleerde mouflons

De weg naar de bocca is stijl

Er staan reeds korstjes op mijn genezende brandwonden

Eens we op de bocca staan zien we voor het eerst de zo gevreesde Cirque de la Solitude. De letterlijke vertaling is “keteldal van de eenzaamheid”.

We staan aan de rand van de put (Cirque de la Solitude)

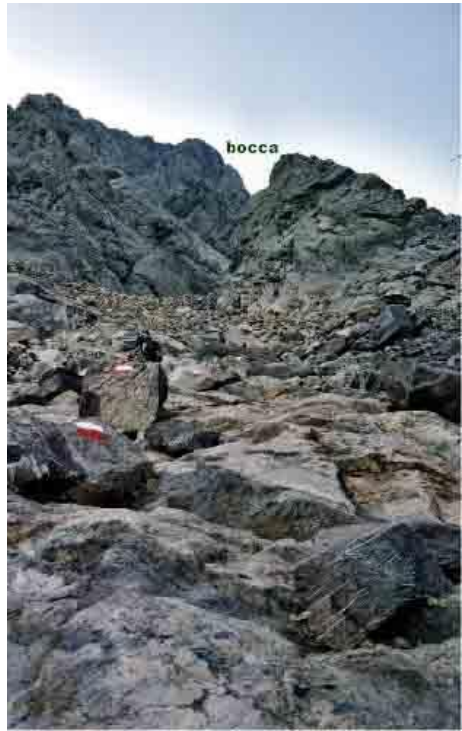
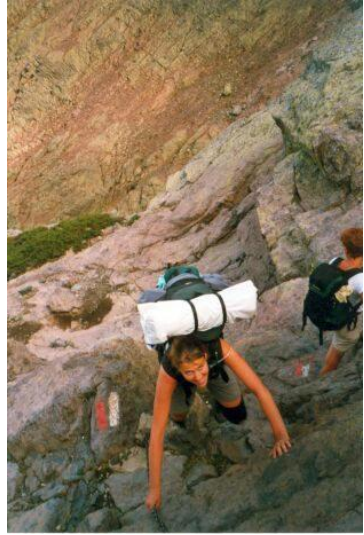
We kijken even over de rand van de put en zien dat de weg vrij is.

Onze eerste tegenliggers kruipen uit de put

Ivan daalt af in de put

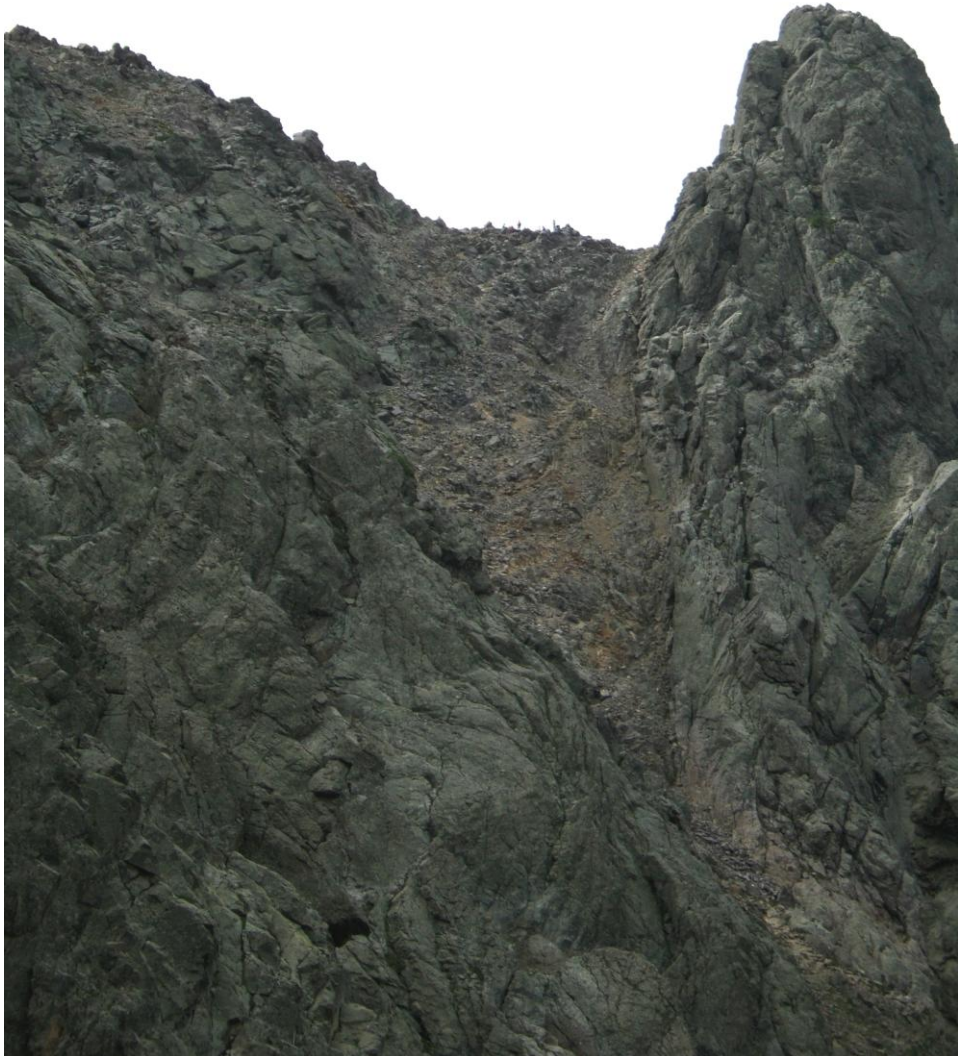
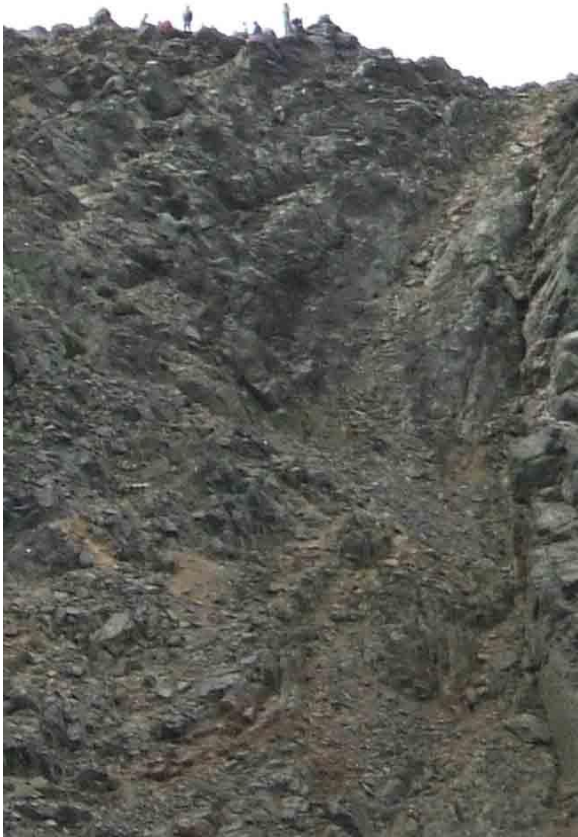

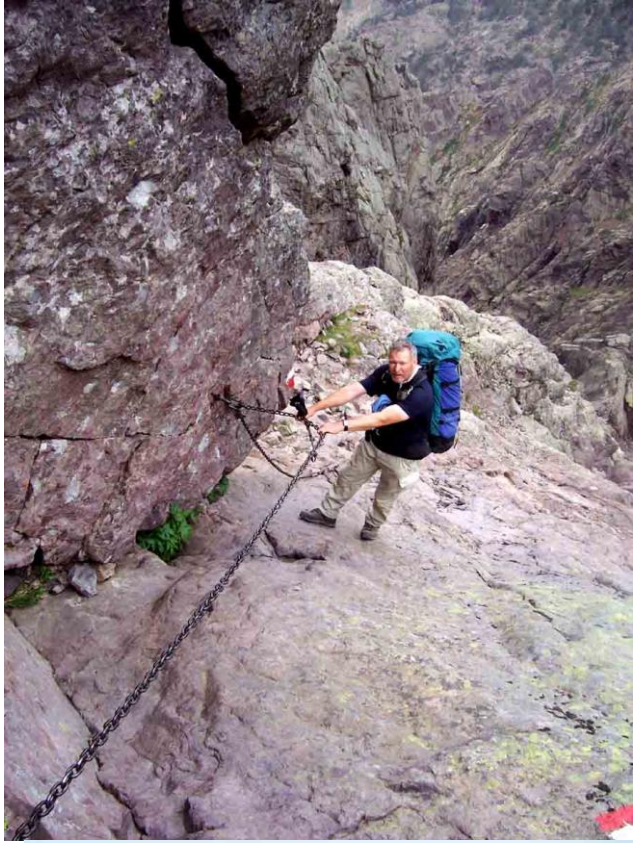
Foto genomen tijdens onze afdaling in de put. Boven op de bocca zie je mensen staan

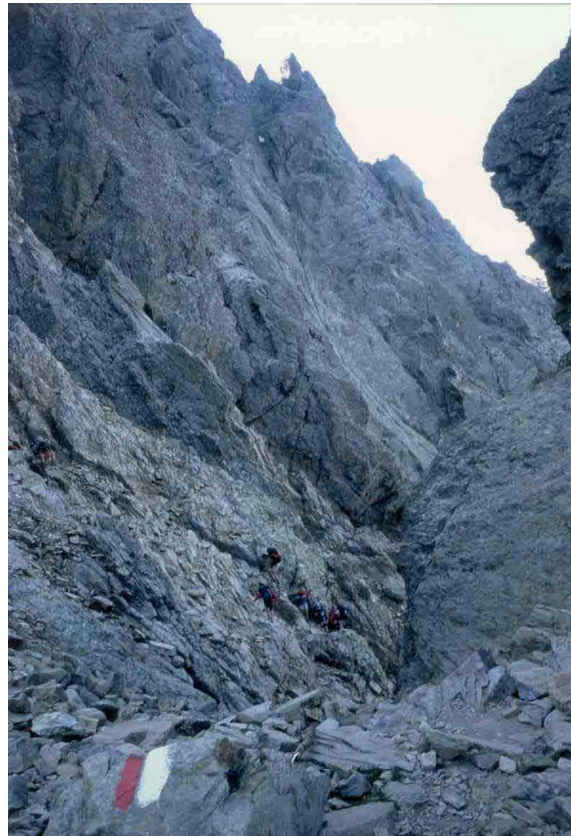
Detail van vorige foto

We zitten weer wat dieper in de put. Wij komen van den "bocca"

Alle tegenliggers, die we al hebben gesproken, hebben het steeds over dit gedeelte van de GR 20. De Cirque de la Solitude is eigenlijk een gigantische grote put van zowat tweehonderd meter diepte. Je moet eerst afdalen, langs steile wanden, tot op de bodem van de put om dan aan de andere zijde terug tweehonderd meter omhoog te klimmen, weer langs steile wanden. Hier en daar zijn kettingen aangebracht maar al bij al is het van begin tot eind kletterwerk.

Eens we in de Cirque zijn komt er bewolking opzetten alsook hevige wind. Rond 09.00 uur krijgen we, in de Cirque, de eerste tegenliggers. Of je laat de tegenliggers eerst door of de tegenliggers laten jou door gaan. Elkaar al klauterend passeren lukt niet en is veel te gevaarlijk. We doen het rustig aan, veiligheid primeert. Ditmaal ga ik zowel voorop in de afdaling als in de klim zodat Ivan mijn voorbeeld kan volgen. Ivan neemt, zonder enige moeite, elke hindernis als een ervaren alpinist. Het is alsof hij nooit iets anders gedaan heeft. Eens we de Cirque uitgeklimmen zijn en op de bocca staan, werpen we nog een laatste blik op de Cirque om vervolgens af te dalen naar het skistation Asco. Tijdens de afdaling komen we door een zeer mooi bos met rare, door weer en wind, geteisterde bomen. Elke bonsailiefhebber zal hier zeker aan zijn trekken komen.

Scheefgedrukt en gevormd door de wind

Ivan met zijn keuken in het sprookjesbos

Twee bomen die elkaar omhelzen “eeuwige liefde” genoemd. Hopelijk mogen ze ook samen sterven. De linker boom zou van het mannelijk geslacht zijn, waarom weet ik niet.

Voor mij is dit het mooiste gedeelte van de GR 20. Om de vijftig meter draai ik mij nog eens om, om de bomen ook eens van de andere kant te kunnen zien. Ivan kookt ons potje in het midden van het sprookjesbos met uitzicht op de prachtigste bomen die ik al ooit gezien heb. We vertoeven lang in het bos. We kunnen er maar niet genoeg van krijgen. Wij ontmoeten er ook veel dagjesmensen die eens naar de Cirque gaan kijken. Alleen jammer dat we af en toe met zeer harde windstoten af te rekenen hebben. Maar eens we in Asco zijn gaat de wind liggen en is het terug mooi en warm weer. De refuge wordt uitgebaat door een wat oudere, dikke maar plezante dame. Zij noemt ons “les petites Flamets”. Ivan reageert erop waarop de dame ons meteen “les grands Flamets” noemt. En telkens als ze ons ziet herhaalt ze dit met luide stem. Zij zegt ook ooit in Vlaanderen geweest te zijn en zij vindt Vlamingen toffe mensen. Alleen aan Brugge heeft ze nare herinneringen. Welke hebben we haar eigenlijk niet gevraagd. Vandaag hebben we slechts een dertigtal tegenliggers gekruist.

Monte Cinto

Een van de vele hagedissen

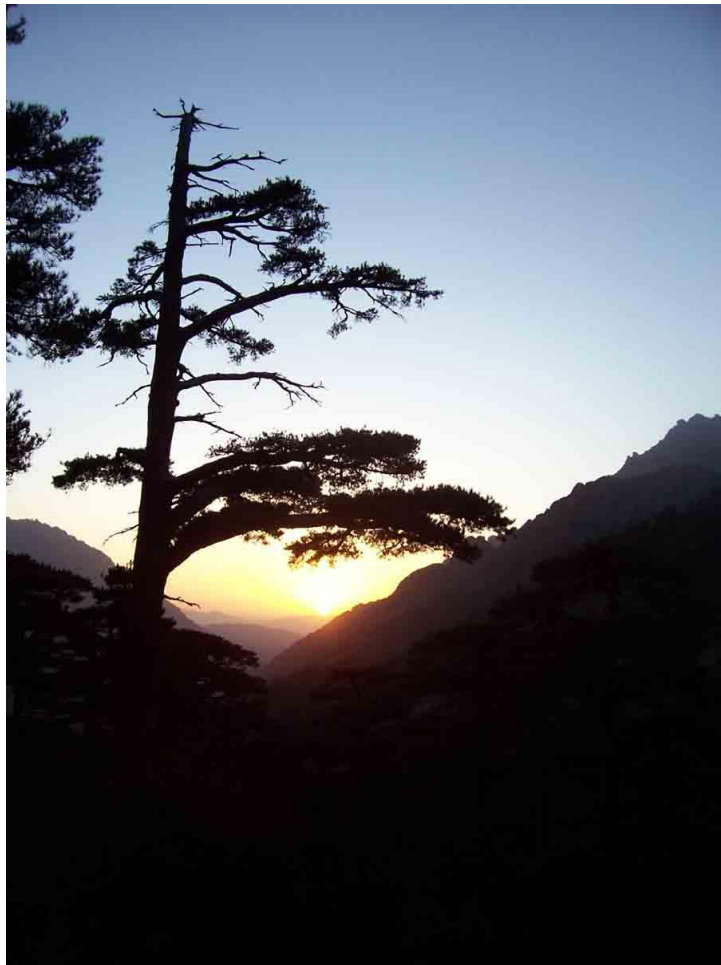

De refuge in Asco

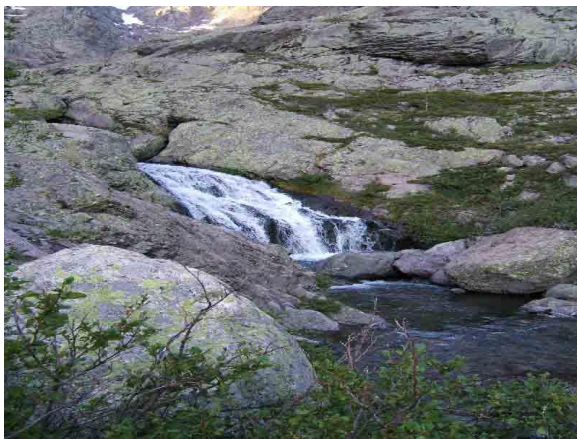
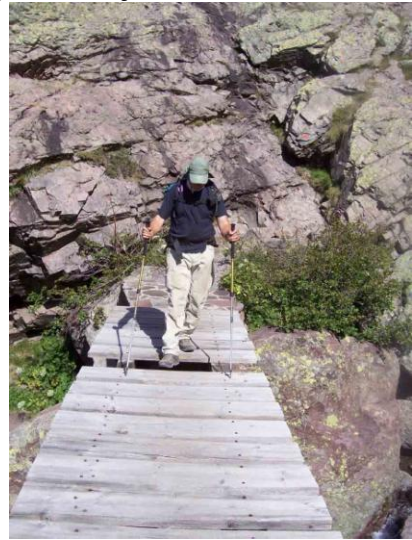
In het notitieboekje van Ivan staat : “Start Cirque 05.45 uur tot 07.30 uur. Zo hard en koud de wind gisteren was, is hij nu zo zacht en rustig. Zeer lekker geslapen (19.30 uur-04.45 uur). Eindelijk mouflons. Cirque goed doorgekomen met enig technisch advies van Ludwig, in 4 uur. Was voor mij een unieke ervaring, alles technisch goed gegaan. Nogmaals dank aan Ludwig. Ik had mij de Cirque volledig anders voorgesteld.

Dag 13

Zoals afgesproken maakt, trompetter van dienst, Ivan mij wakker om 04.30 uur. We zijn het ondertussen toch al gewoon om vroeg op te staan en hebben er dan ook geen enkele moeite meer mee.

Ons tentje mag blijven staan want vandaag proberen we de top te behalen van Corsica's hoogste berg, de Monte Cinto, 2.706 meter hoogte. Je kan de top bereiken via drie verschillende wegen. De minst moeilijkste weg (een echt makkelijke weg is er niet) is vanuit refuge de l'Erco maar deze refuge ligt niet op de GR 20. Dan is er nog de moeilijkere en langere weg vanuit refuge Tighietu die wel op de GR 20 ligt maar de weg van aan de refuge tot de top staat niet op onze kaart. Dan is er nog een derde weg namelijk deze van in Asco. Het is wel de langste en de moeilijkste zijde om de Monte Cinto te beklimmen. Wij hebben voor deze weg gekozen omdat deze duidelijk op onze kaart is uitgestippeld. Om 05.30 uur vertrekken we. Tot aan het zogenaamde brugje is het een gemakkelijke klim.

Onderweg naar de top

Ivan steeds op zoek naar rode bollen

Het brugje bereiken we na ongeveer 40 minuten. Van dan af is het steeds zoeken van de ene rode bol naar de andere rode bol. Dit is niet altijd even simpel omdat ze nogal zuinig zijn omgesprongen met hun rode bollen. Weer is er op de meeste plaatsen geen pad en moet je zelf maar een weg zoeken van de ene rode bol naar de andere. De weg naar de top is zwaar. Het is veel zwaarder en moeilijker dan de Cirque de la Solitude. Als we de top niet tegen 13.00 uur hebben bereikt dienen we sowieso terug te keren om voor donker terug aan de tent te zijn.

Een laatste veelzeggende wegwijzer toont ons de weg naar de top. Hier kreeg Ivan zijn dipje.

Gelukkig hebben we maar een lichte rugzak bij. Eens 11.00 uur begint Ivan te twijfelen. Hij vindt de klim technisch heel zwaar en hij is bezorgd dat hij de, al even zware, terugweg niet tijdig zal kunnen afwerken. Ik monter hem wat op en plots om 11.30 uur staan we op het dak van Corsica.

Veel plaats op de top is er niet, wel veel wind

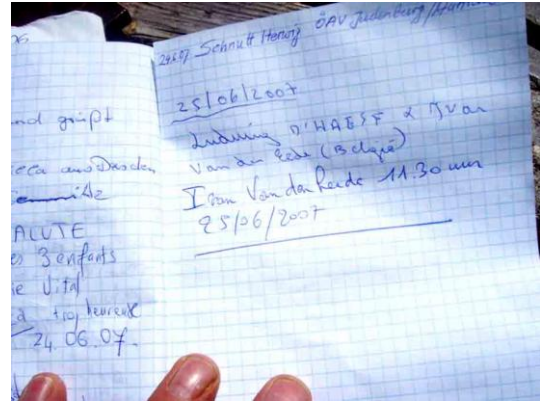

We schrijven onze namen in het topboek

Zicht van op de top

onze namen vereeuwigd in het topboek

Eindelijk op de terugweg

Ik kus mijn geliefde

Ze hadden wind voorspeld tot 100 kilometer per uur maar de snelheden op de top lagen volgens ons een flink stuk hoger. Op bepaalde ogenblikken dien ik te blijven staan en dien ik mezelf te blokkeren met mijn beide stokken tot de wind wat mindert. Vervolgens kunnen we verder klimmen tot wanneer de wind weer te hard te keer gaat en we ons terug dienen te blokkeren. Op de top zelf is er nauwelijks plaats voor twee personen. Het is er ook zeer koud en winderig. De top ligt op 2.706 meter hoogte. Het uitzicht van op de top is fenomenaal. We kunnen zelfs de stad Calvi zien die zich in het noorden van Corsica bevindt. Ook de refuge L'Ercio is goed te zien. We schrijven onze namen in het topboek en nemen vlug een foto van elkaar. Vervolgens dalen we af. Ivan zegt mij dat ik hem veilig op de top heb gebracht en dat ik hem nu ook maar veilig terug naar Asco dien te brengen, dat ik aan zijn gezin moet denken. Hij is er blijkbaar niet gerust in. Evenwel heeft de terugweg hem niet de minste moeite gekost. We zijn wel steeds alert gebleven bij het nemen van elke hindernis en we gaan niet overhaast te werk.

Als dat geen mooie picknickplaats is

Na twaalf uur stappen bereiken we, moe maar voldaan, onze tent. We zijn beiden blij dat we ook in onze opzet geslaagd zijn. Nog een plezant moment. Als we in Asco toekomen ontmoeten we er terug de “mulatjes”. Zij zijn dus nog steeds in de running. Ivan gaat hen meteen verslag uitbrengen. De Duitser, en de Zweed zien we niet meer terug.

In het notitieboekje van Ivan staat : “Slecht geslapen. Monte Cinto zou volgens ingewijden gedaan worden in 6 uur – 4 uur op en 2 uur af. Al snel kregen we in de gaten dat dit niet het geval zou zijn. Het begon al slecht met mijn waterzak, deze is blijkbaar lek. Super voelde ik mij niet ondanks het perfecte weer. Ik berekende dat de top te bereiken was tegen 11.30 uur. Toen dit niet bleek te lukken moest ik eventjes op de tanden bijten, 13.00 uur werd de deadline. Als bij wonder stonden wij dan toch plots op de top om 11.30 uur. Alle ellende was plots voorbij. Dit is een ongelooflijk vreugdegevoel. De terugweg was een plezierige tocht, met tussendoor nog een middagmaal aan een bergmeertje op 2.250 meter hoogte. Ludwig heeft hem weer droog gezogen (zijn waterzak). Het wordt dus een spurtje naar een source (bron) die we op de heenweg gezien hadden. Uiteindelijk waren we om 17.30 uur beneden.”

Ivan klopt met zijn stok op de bron en er komt water uit

Dag 14

Om 05.00 uur kraait de haan “John Wayne” en om 06.30 zijn we op stap. We hebben ervoor gekozen om er vandaag een superzware dag van te maken. We zijn zinnens om twee etappes af te leggen in één dag. We staan scherp en onze conditie is in topvorm. We twijfelen er dus niet aan dat we hierin niet zullen slagen.

Ivan op de hangbrug

Onderweg zien we voor het eerst veel wilde lelies. Men heeft bewolking en rukwinden tot honderd kilometer per uur voorspeld. Kort na de middag krijgen we echter regen. Deze was niet voorspeld. Het heeft wel het voordeel dat we geen last hebben van de warmte. Na vier uur houdt het op met regenen en kleurt de hemel terug blauw en is er volop zon. De strakke wind blijft aan. Na dertien uur stappen komen we op honderd meter van de refuge Ortu di u Piobbu. De uitbaatster komt ons tegemoet met twee lege flessen. Zij vraagt meteen onze voornaam en heet ons welkom. Het is een vriendelijke en joviale dame. Zij zegt dat ze op weg is naar de bron om water. We laten de dame verder stappen en als we aan de refuge komen zien we dat er daar ook water uit een darm komt. Iedereen drinkt van dit water. Ik

stel mij hier wel vragen bij als ik zie dat de uitbaatster van de refuge haar water elders gaat halen!

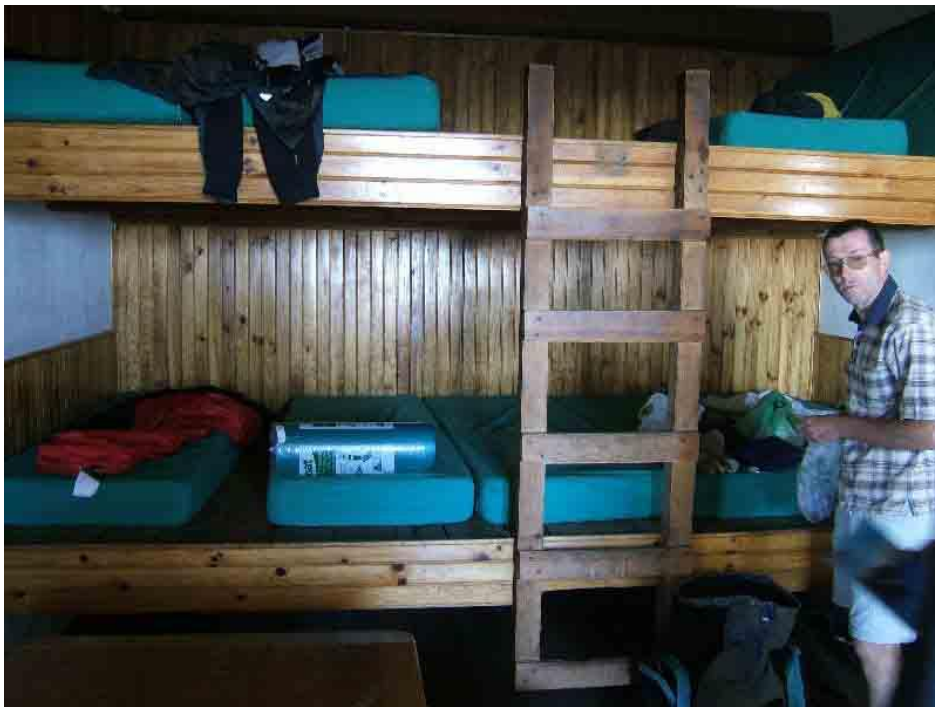
Refuge Ortu di u Piobbu

De uitbaatster van de refuge aan de kook. Het rekje links is haar winkeltje

Let op de roofvogel tussen de twee rotsen

De eettafel staat in de ruimte van de lagers. De man op de foto is afkomstig van Lille.

In het notitieboekje van Ivan staat : “Etappe der stilte. Prachtige oranje lelies. Veel palmstruiken voor en na de brug. Een wankel bruggetje wat mij betreft, gelukkig loopt alles goed. Ik vergeet nooit de blik van de vrouw van het laatste koppeltje (tegenliggers) in de striemende regen en de gierende wind, halen we het of halen we het niet? De afdaling was vol met rotsblokken en ik moest het voorzichtig aandoen voor de knieën. Ruisende populieren begeleiden ons naar de mooiste refuge, ook de laatste. Snel de tent opzetten en gelukkig is de spaghetti met pesto lekker.

Dag 15

Om 05.30 uur wordt mijn cowboynaam geroepen. Om 07.00 uur vertrekken voor een lange afdaling naar Calinzana. We krijgen nu heel andere plantengroei te zien. Er kruisen ons zowat 50 tegenliggers. Het valt ons op dat deze allemaal nog propere kleren aan hebben. Een groot verschil met onze kledij.

Ahoi, zee in zicht!

Rond de middag komen we aan in Calinzana waar we in een restaurantje gegeten hebben. Er blijkt geen bus te rijden naar Calvi. Dus vatten we deze 15 km ook maar te voet aan, we hebben toch niets anders te doen.

Volgens Ivan zullen we wel vlug meegenomen worden door een auto. Ivan steekt dus, telkens hij een auto hoort afkomen, de duim naar omhoog. Na zowat 5 kilometer en een honderdtal auto's komt de vermoeide duim van Ivan niet meer naar omhoog. De laatste vijf kilometer doen we langs het strand. Het is mooi weer en de stranden liggen vol. Ik heb nog nooit zoveel bekijks gekregen als hier op het strand. Ik kan me wel voorstellen dat ze hier niet dagelijks twee clochards zien stappen op het strand met zware bergschoenen, lange broek en een rugzak van 18 kilo.

Bij onze thuiskomst heeft Martine frietjes met biefstuk en sla met kruiden uit eigen tuin klaargemaakt voor ons. Ivan is drie à vier kilo vermagerd. Ikzelf ben vier kilo afgevallen. Maar we zijn zeer fier dat we tot de 30% behoren die de GR20 van begin tot einde hebben uitgedaan. Wij hebben zowat 230 kilometer afgelegd. Hebben ongeveer 12500 meters geklommen en evenveel meters gedaald. Dit alles in 14 stapdagen of in 135 stapuren. We hebben dus gemiddeld bijna 10 uur per dag gestapt. Ivan spreekt me al over nieuwe plannen.

Hij zou graag eens een trektocht doen in het uiterste noorden van Noorwegen. Daar kun je in dagen geen mensen tegenkomen zegt hij. Er zitten daar ook veel bruine beren. Misschien kunnen we ginder wel legaal een vuurwapen kopen zegt hij. Gij kunt wel goed schieten, denkt hij. Maar enkel schieten als de beer aanvalt. We kunnen de taken verdelen zegt hij. Gij zorgt voor sprokkelhout en een kampvuur. Ikzelf (Ivan) zorg voor de zalm.....

Dit zal zeker al niet voor volgend jaar zijn Ivan. Eerst mijn andere plannen afwerken. Dan zien we wel. Zo een confrontatie met een bruine beer zie ik eigenlijk niet echt zitten. Maar dienen zalm klaargemaakt door Ivan op een kampvuur.....

In het notitieboekje van Ivan staat : “Een onaangename noordoosten maakt ons wakker. Na het ontbijt beginnen we aan onze laatste tocht. Een afdaling van 1.500 meter. Amai mijn knieën. Eindelijk krijgt lijf en leden een beetje rust.”

En nog :

Ode aan mijn GR 20maatje Ludwig.

Oh, jojojojo waar gaan wij aan beginnen

Samen willen we de GR20 overwinnen

Wij besloten samen van zuid naar noord te starten

Al vond het zoeken om er te komen ons heel wat parten

Corsica Travel verzorgde onze vlucht

En uiteindelijk hingen we in de lucht

Samen gingen we door berg en dal

We bleven maar doorgaan

Ook was het pad lang en smal

We deelden goede en moeilijke momenten

Maar gingen door als echte venten

*Met liefde en vertrouwen konden we op de rotsen vertrouwen
Van de wind hebben we steeds ons deel gehad
Ook al kwam hij vaak uit een nauw gat
Honderden malen zegden wij bonjour
Even verder lag er weer iets op de loer
Uiteindelijk hebben we hem "de GR20" gedaan
Met alles erop en eraan
De Monte Cinto werd de kers op de taart
Toch wij zijn van geen kleintje verwaard
Nu nog even nagenieten
En dan lekkere Belgische frieten
Ludwig ik moet je bedanken
Nu stop ik of ik ga nog janken
Een welgemeende merci pour toutes
Ivan*

Met dank aan

- René Van der Vecken voor de vele informatie en de hulp bij de voorbereiding.
- Dick van www.seranamore.com voor de goede opvang ter plaatse en de hulp bij de voorbereidingen.
- Jo, Louis, Jan en Guido voor de hulp bij de voorbereidingen en de mooie avond in refuge Manganu.
- Martine niet alleen voor de heerlijke frietjes maar ook om het vertrouwen dat zij ons gegeven heeft om er zo lang alleen te mogen op uittrekken.
- mijn lieve echtgenote Marileen die het drie weken zonder mij heeft moeten stellen in moeilijke omstandigheden.
- Rik Van Dijck voor de Nederlandse vertaling van de topo.
- Stefan Jennes voor de uitnodiging om naar zijn dia's over de GR20 te komen kijken.
- Paul De Man van www.trekking-buitensport.be voor het leveren van goed materiaal en het verschaffen van technisch advies.
- al degenen die op een of andere manier ons geholpen of bijgestaan hebben doch die we vergeten te vermelden zijn.

Ludwig knuffelnest31@hotmail.com